

ปฏิปทาของเจ้าคุณพระมงคลเทพมุนี เจ้าของประวัติดี คือ

ท่านสำรวมในปาฏิโมกข์เป็นอย่างดี ไม่ท้วงเรื่องใดๆ แม้จะมีอุบาสิกาเรียนกรรมฐานมาก ท่านก็ระวังเรื่องที่แจ้งและที่ลับ ใครมาหาสู่ มีภิกษุสามเณรประจำ หรือมิฉะนั้นก็ ไวยาวัจกร หรือมิฉะนั้นก็มีนักปฏิบัติธรรมอยู่ใกล้ ห้องนอน มีภิกษุประจำอยู่ใกล้

อุบาสิกาอยู่เขตหนึ่งต่างหาก มีรั้วกัน ห้องหนึ่งๆ มีหลายคน มีหัวหน้าควบคุม

ภิกษุสามเณร อุบาสิกา ห้ามติดต่อไปมาหาสู่กัน ถ้ามีกิจจำเป็นต้องติดต่อ ต้องขออนุญาตและต้องมีเพื่อนไป

ไม่ติดในลาภ ไม่ยอมแรมคืนที่อื่นเกี่ยวแก่การนิมนต์ แม้ใกล้เคียงก็ไม่รับนิมนต์ง่ายนัก ที่ไม่รับนั้นเพราะในวัดมีเจ้าภาพเลี้ยงพระ เปลี่ยนหน้ากันมาทุกวัน สมควรจะต้องรับก่อน และเป็นห่วงนักปฏิบัติ

การสงเคราะห์เรื่องส่วนตัวไม่ขัด แต่เงินวัดมอบให้กรรมการดำเนินงาน ไม่ยอมรับรู้ แล้วแต่กรรมการ

ใครร้ายป้ายสีท่าน เมื่อทราบหลวงพ่อบอกว่า

“ช่างเถิดเขาติเตียนเรา ตักว่าเราติเตียนเขา การที่
เราถูกติเตียนนั้น เพราะเราทำงานก้าวหน้าไป”

ชอบการศึกษาเป็นที่ ๑ แม้วัดเดียวกัน มีทั้งนักศึกษาพระ
ปริยัติ ทั้งนักศึกษาก็มัฏฐาน และก็อยู่ร่วมกันโดยปกติสุขได้.

เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว

พบแล้วไม่ทำ จะเกิดมาทำอะไร

อ้ายท่อยากมันแก้หลอก

อ้ายที่หยอกมันแก้ลวง

ทำให้จิตเป็นห่วงเป็นใย

เลิกลายกลาหยอก รีบออกจากกาม

เดินตามขันธสามเรื่อยไป

เสร็จกิจสืบทก ไม่ตกกันดาร

เรียกว่านิพพานก็ได้

